

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

6 päivänä kesäkuuta 2013*

Jäsenyysveloitteiden noudattamatta jättäminen — SEUT 56 ja SEUT 63 artikla — ETA-sopimuksen 36 ja 40 artikla — Verolainsäädäntö — Verovapautus, joka on varattu maassa asuvien pankkien maksamille koroille ja jota ei sovelleta ulkomaille sijoittautuneiden pankkien maksamiin korkoihin

Asiassa C-383/10,

jossa on kyse SEUT 258 artiklaan perustuvasta jäsenyysveloitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 30.7.2010,

Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lyal ja F. Dintilhac, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Belgian kuningaskunta, asiamiehinään J.-C. Halleux ja M. Jacobs,

vastaajana,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit A. Borg Barthet, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, J.-J. Kasel ja M. Berger (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Euroopan komissio vaatii kanteellaan unionin tuomioistuinta toteamaan, ettei Belgian kuningaskunta ole noudattanut SEUT 56 ja SEUT 63 artiklan ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3; jäljempänä ETA-sopimus) 36 ja 40 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa järjestelmän, jolla verotetaan syrjivästi ulkomailla asuvien pankkien maksamia korkoja yksinomaan belgialaisten pankkien maksamiin korkoihin sovellettavan verovapautuksen takia.

Belgian lainsäädäntö

- 2 Belgian tuloverolain (code des impôts sur les revenus, jäljempänä vuoden 1992 CIR) 21 §:n 5 kohdan verotusvuotena 2010 (vuoden 2009 tulojen verottaminen) sovelletussa versiossa säädettiin seuraavaa:

”Pääomatuloihin ja irtaimen omaisuuden perusteella saataviin tuloihin eivät sisälly

5° ensimmäinen suuruudeltaan 1 730 [euron] erä (perusmäärä 1 250 [euroa]) vuotta kohden sellaisia talletuksiin liittyviä tuloja, jotka saadaan muun syyn kuin määräaika tai tilisopimuksen irtisanomista koskevan sopimusmääräyksen perusteella luottolaitoksilta, jotka ovat sijoittautuneet Belgiaan ja joita säännellään luottolaitosten asemasta ja valvonnasta 22.3.1993 annetulla lailla (loi du 22 mars 1993 relative au statut et au contrôle des établissements de crédit), edellyttäen, että

- kyseisten tilien on lisäksi täytettävä kriteerit, jotka kuningas vahvistaa pankki-, rahoitus- ja vakuutuskomitean (Commission bancaire, financière et des assurances) lausunnon perusteella – – ja jotka koskevat tilien rahayksikköä, nostojen edellytyksiä ja tapoja ja niiden perusteella maksettavien korvausten rakennetta, tasoa ja laskutapaa
- tätä säännöstä sovellettaessa tilisopimuksen irtisanomista koskevin määräaikoina ei pidetä määräaikoja, jotka merkitsevät ainoastaan sellaista suojatoimenpidettä, johon vetoamiseen tallettaja pidättää itsellään oikeuden.”

- 3 Vuoden 1992 CIR:n 313 §:ssä säädetään irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävää vapauttavaa pidätystä (précompte mobilier libérateur) koskevasta periaatteesta seuraavasti:

”Verovelvolliset, joilta kannetaan luonnollisilta henkilöiltä kannettavaa veroa, eivät ole velvollisia mainitsemaan kyseistä veroa koskevassa vuosittaisessa ilmoituksessaan pääomatuloja ja irtaimen omaisuuden perusteella saatavia tuloja – – joiden osalta on suoritettu irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävä pidätys.”

- 4 Vuoden 1992 CIR:n täytäntöönpanosta annetussa kuninkaan asetuksessa, sellaisena kuin se on muutettuna 7.12.2008 annetulla kuninkaan asetuksella (Moniteur belge 22.12.2008, s. 67513), säädetään kriteereistä, jotka vuoden 1992 CIR:n 21 §:n 5 kohdassa tarkoitettujen säästötilien on lisäksi täytettävä, jotta niiden hyväksi voidaan soveltaa mainittua pykälää.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

- 5 Komissio muistutti 19.10.2006 päivätyllä kirjeellä Belgian viranomaisia EY 49 ja EY 56 artiklasta (joista on tullut SEUT 56 ja SEUT 63 artikla) ja ETA-sopimuksen 36 ja 40 artiklasta johtuvista velvoitteista ja tarpeesta noudattaa niitä.
- 6 Belgian viranomaiset vastasivat mainittuun viralliseen huomautukseen 27.2.2007 päivätyllä kirjeellä ja väittivät, että komission perustelut perustuivat SEUT 63 artiklan osalta perusteettomaan oletukseen ja SEUT 56 artiklan osalta tietämättömyyteen riidanalaisen toimenpiteen tavoitteesta. Belgian viranomaiset totesivat, että jos toimenpide ulotettaisiin ulkomaisissa pankeissa oleviin säästötiliin, seurauksena olisi soveltamisristiriitoja sen mukaan, missä jäsenvaltiossa tai säästöjen tuottamien

korkotulojen verotuksesta 3.6.2003 annettua neuvoston direktiiviä 2003/48/EY (EUVL L 157, s. 38) soveltavassa valtiossa säästötilit ovat, ja että tällaiset ristiriidat olisivat lisäksi vahingollisia asianomaisten verovelvollisten kannalta.

- 7 Komissio lähetti 26.6.2009 Belgian viranomaisille perustellun lausunnon, jossa se arvosteli Belgian kuningaskuntaa siitä, ettei tämä ollut noudattanut SEUT 49 ja SEUT 56 artiklan ja ETA-sopimuksen 36 ja 40 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se oli ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa järjestelmän, jolla verotetaan syrjivästi ulkomailla asuvien pankkien maksamia korkoja yksinomaan belgialaisten pankkien maksamiin korkoihin sovellettavan verovapautuksen takia.
- 8 Belgian viranomaiset vastasivat perusteltuun lausuntoon 28.9.2009 päivätyllä kirjeellä ja totesivat muun muassa, että riidanalainen toimenpide on oikeutettu tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus ja tarpeella suojata pientallettajia.
- 9 Komissio ei tyytynyt tähän vastaukseen, joten se nosti 26.7.2010 nyt käsiteltävän jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.

Kanne

Asianosaisten lausumat

- 10 Komissio korostaa kannekirjelmässään aluksi, ettei välitön verotus kuulu jäsenvaltioiden yksinomaiseen toimivaltaan vaan että se sisältyy implisiittisesti ja välttämättä SEUT 4 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun sisämarkkinoita koskevaan toimivaltaan, jota pidetään Euroopan unionin ja jäsenvaltioiden kesken jaettuna toimivaltana. Komission mukaan tämän tulkinnan vahvistaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, jonka mukaan välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan mutta jäsenvaltioiden on tätä toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta. Komissio viittaa näkemyksensä tueksi asiassa C-157/05, Holböck, 24.5.2007 annettuun tuomioon (Kok., s. I-4051, 21 kohta).
- 11 Siltä osin, kuuluvatko kyseiset kansalliset säännökset SEUT 56 artiklan vai SEUT 63 artiklan soveltamisalaan, komissio viittaa asiassa C-452/04, Fidium Finanz, 3.10.2006 annetun tuomion (Kok., s. I-9521) 43 kohtaan ja katsoo, että kun otetaan huomioon mainittujen määräysten vaikutukset, väitettyä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä on tarkasteltava sekä palveluiden tarjoamisen vapauden että pääomien vapaan liikkuvuuden kannalta.
- 12 Ensinnäkin palvelujen vapaasta liikkuvuudesta komissio palauttaa mieliin SEUT 56 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen tavoitteen ja henkilöllisen soveltamisalan ja väittää, että Belgian kyseinen lainsäädäntö on ristiriidassa mainittujen määräysten kanssa, koska se tekee Belgiassa asuvien henkilöiden kannalta vähemmän houkuttelevaksi sen, että he säästötilien pitämisen osalta turvautuisivat unionin muihin jäsenvaltioihin ja ETA-sopimuksen osapuolina oleviin valtioihin sijoittautuneisiin pankkeihin. Komissio täsmentää, ettei viimeksi mainittujen pankkien maksamia korkoja voida koskaan vapauttaa verosta jo pelkästään sen perusteella, ettei korot maksava pankki ole sijoittautunut Belgiaan, vaikka se olisikin valmis täyttämään kaikki muut Belgian kyseisessä lainsäädännössä säädetty edellytykset.
- 13 Väitteen, joka koskee sitä, etteivät rahoitusala ja erityisesti ulkomaille sijoittautuneet luottolaitokset ole tältä osin tehneet kanteluita, komissio toteaa olevan merkityksetön, koska jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne on luonteeltaan objektiivinen eikä näin ollen riippuvainen minkäänlaisesta kantelusta. Komissio korostaa lisäksi sitä, että palvelujen tarjoamisen vapaus merkitsee oikeutta paitsi tarjota palveluja myös ottaa niitä vastaan, ja väittää, että kyseinen toimenpide tekee paitsi ulkomaille sijoittautuneiden pankkien kannalta vähemmän houkuttelevaksi sen, että ne tarjoavat

palveluun Belgiassa asuville henkilöille, myös viimeksi mainittujen henkilöiden kannalta vähemmän houkuttelevaksi turvautumisen mainittujen pankkien palveluihin, ja merkitsee siten mainittuun perusvapauteen kohdistuvaa rajoitusta.

- 14 Komissio katsoo lisäksi, ettei tällaista rajoitusta voida oikeuttaa yhdelläkään Belgian kuningaskunnan esittämistä argumenteista ja että se on joka tapauksessa ristiriidassa suhteellisuusperiaatteen kanssa.
- 15 Siltä osin kuin on kyse ensinnäkin mainitun rajoituksen oikeuttamisesta yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä, joka liittyy tarpeeseen varmistaa verovälvönnön tehokkuus, komissio myöntää, että valvonta voi tietyissä tapauksissa olla hyvin vaikeata ja että tarpeella estää veronkierto ja väärinkäytökset voidaan lähtökohtaisesti oikeuttaa tiettyyn liikkumisvapauteen kohdistuvat rajoitukset. Komissio vetoaa tältä osin yhtäältä neuvostolle, Euroopan parlamentille ja talous- ja sosiaalikomitealle 10.12.2007 antamaansa tiedonantoon (KOM(2007) 785 lopullinen), jonka otsikko on ”Väärinkäytön vastaisten toimenpiteiden soveltaminen välittömässä verotuksessa EU:ssa sekä kolmansien maiden osalta”, ja toisaalta asiassa C-324/00, Lankhorst-Hohorst, 12.12.2002 annettuun tuomioon (Kok., s. I-11779, 37 kohta) ja väittää, että vaikka Belgian lainsäädännöllä ehkäistäänkin petoksia, kun siinä kieltäydytään vapauttamasta verosta ulkomaisten pankkien maksamia korkoja, kyseisellä lainsäädännöllä rajoitetaan kuitenkin myös palvelujen tarjoamisen vapauden oikeutettua käyttämistä. Kyseinen toimenpide menee komission mukaan näin ollen selvästi pidemmälle kuin on välttämätöntä sen tavoitteen saavuttamiseksi. Komissio huomauttaa lisäksi, että Belgian kuningaskunnan nykyinen osallistuminen direktiivin 2003/48 mukaiseen tietojenvaihtojärjestelmään mahdollistaa nimenomaan petoksiin liittyvien vaarojen tuntuvan vähentämisen.
- 16 Siltä osin kuin on toiseksi kyse oikeuttamisperusteesta, joka liittyy kyseisen toimenpiteen sosioekonomiseen luonteeseen siinä mielessä, että se edistäisi ”pienien verovelvollisten parissa” säästämistä tulevia menoja varten, komissio katsoo, ettei se, että muualle kuin Belgiaan sijoittautuneiden pankkien maksamat korot vapautetaan verosta, ole ristiriidassa kyseisen tavoitteen kanssa ja että tällaisen toimenpiteen ansiosta verovelvolliset voivat valita laajemmasta säästötuotteiden valikoimasta, mikä jopa kannustaa heitä säästämään enemmän.
- 17 Komissio pitää Belgian kuningaskunnan esittämää väitettä siitä, että vaikuttaa varsin epätodennäköiseltä, ettei verovelvollisten ryhmä, jota kyseinen kansallinen toimenpide koskee, olisi kiinnostunut laittamaan säästöjään ulkomaisiin pankkeihin ja että ulkomaiset luottolaitokset pyrkisivät houkuttelemaan tällaista asiakaskuntaa, pelkkänä spekulointina ja näin ollen argumenttina, jolla ei pätevästi voida oikeuttaa tällaista perusvapauteen kohdistuvaa rajoitusta.
- 18 Siltä osin kuin kolmanneksi on kyse oikeuttamisperusteesta, joka liittyy eroihin kuluttajansuojan tasossa tilanteessa, jossa pankki on maksukyvytön ja jota havainnollistaa sellaisten belgialaisten tallettajien vaikea tilanne, jotka ovat islantilaisen pankin luxemburgilaisen tytäryhtiön asiakkaita, komissio toteaa, että yhtäältä tallettajille annettavat vakuudet ja heidän suojelunsa tilanteessa, jossa pankki joutuu maksukyvyttömäksi, on yhdenmukaistettu unionissa erityisesti talletusten vakuusjärjestelmistä 30.5.1994 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 94/19/EY (EYVL L 135, s. 5), jossa säädettyjä suojan tasoja on korotettu talletusten vakuusjärjestelmästä annetun direktiivin 94/19/EY muuttamisesta talletussuojan tason ja korvausten maksuajan osalta 11.3.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/14/EY (EUVL L 68, s. 3). Toisaalta Belgian viranomaiset eivät ole komission mukaan yksilöineet sellaisten suojan tasojen luonnetta ja sisältöä, joiden osalta väitetyt erot esiintyisi. Komissio toteaa joka tapauksessa, ettei kansallinen lainsäädäntö saa vaikuttaa kuluttajiin siten, että Belgian ulkopuolelle sijoittautuneiden pankkien tarjoamat rahoitusvälineet asetetaan epäedullisempaan asemaan.

- 19 Siltä osin kuin kyse on neljänneksi väitteestä, jonka mukaan belgialaiset tallettajat eivät saisi riittävästi tietoja sen takia, että Belgian ulkopuolelle sijoittautunut pankki ei välttämättä käyttäisi jotakin Belgiassa puhutuista kielistä, komissio huomauttaa, että on yksinomaan kuluttajan asiana arvioida sitä, millä kielellä hän kykenee vastaanottamaan tietoja, jotka liittyvät säästötilin avaamiseen. Komissio korostaa tältä osin, että Belgiassa on kolme virallista kieltä, joita käytetään myös naapurijäsenvaltioissa.
- 20 Toiseksi komissio palauttaa pääomien vapaasta liikkuvuudesta mieliin, että toimet, jotka koskevat käyttötilejä tai säästötilejä ja joita maassa asuvat henkilöt tekevät ulkomaisissa rahalaitoksissa, sisältyvät [SEUT 63] artiklan täytäntöönpanosta 24.6.1988 annetun neuvoston direktiivin 88/361/ETY (EYVL L 178, s. 5) liitteenä olevan nimikkeistön VI kohdan B alakohtaan ja kuuluvat siten pääomien liikkuvuuden käsitteen alaan, ja väittää sitten, että kyseinen kansallinen lainsäädäntö tekee rajatylittävät pääomien siirrot vähemmän houkutteleviksi, koska se saa Belgiassa asuvat henkilöt luopumaan säästötilien avaamisesta muualla kuin Belgiaan sijoittautuneissa pankeissa tai säästöjensä pitämisestä kyseisissä pankeissa. Kyseinen toimenpide merkitsee näin ollen komission mukaan SEUT 63 artiklassa tarkoitettua pääomien vapaaseen liikkuvuuteen kohdistuvaa rajoitusta.
- 21 Komissio pitää lisäksi kaikkia muita oikeuttamisperusteita, joihin Belgian kuningaskunta on vedonnut, pätemättöminä.
- 22 Komissio toteaa nimittäin ensinnäkin, ettei kyseistä rajoitusta voida oikeuttaa SEUT 65 artiklassa tarkoitetuilla syillä, kun otetaan huomioon, että sellaisten Belgiassa asuvien henkilöiden tilanteet, jotka saavat ja ilmoittavat korkoja Belgiaan sijoittautuneissa pankeissa olevilta säästötileiltään, ja sellaisten Belgiassa asuvien henkilöiden tilanteet, jotka saavat ja ilmoittavat korkoja muualla kuin Belgiaan sijoittautuneissa pankeissa olevilta säästötileiltään, ovat objektiivisesti katsoen rinnastettavissa toisiinsa. Erilainen kohtelu merkitsee näin ollen komission mukaan mainitussa artiklassa tarkoitettua mielivaltaista syrjintää.
- 23 Siltä osin kuin on seuraavaksi kyse Belgian kuningaskunnan väitteestä, jonka mukaan on olemassa vaara siitä, että osa muualla kuin Belgiaan sijoittautuneista pankeista, joilla on Belgiassa asuvia asiakkaita, ei olisi valmis tarjoamaan rahoitustuotetta, joka vastaisi kansallisessa lainsäädännössä vahvistettuja edellytyksiä, mistä seuraisi syrjintää sellaisten Belgiassa asuvien henkilöiden välillä, joilla on talletuksia Belgian ulkopuolella, sen mukaan, päättääkö heidän pankkinsa noudattaa Belgian lainsäädäntöä vai ei, komissio katsoo, ettei tällainen mahdollinen seuraus johtuisi kyseisestä lainsäädännöstä vaan talouden toimijoiden tekemästä valinnasta. Belgiassa asuvien henkilöiden asiana olisi näin ollen joko valita pankki, joka tarjoaa heille rahoitustuotteen, johon kytkeytyy Belgian verovapautusjärjestelmä, tai olla valitsematta tällaista pankkia.
- 24 Sellaisen tapauksen osalta, jossa Belgian ulkopuolelle sijoittautunut pankki ei noudattaisi niitä edellytyksiä, joista kyseisessä Belgian lainsäädännössä on säädetty verovapautuksen saamiseksi, komissio väittää, että Belgian viranomaiset voisivat tehdä tällaisesta edellytysten noudattamatta jättämisestä tarvittavat johtopäätökset ja muun muassa poistaa verovapautuksen tällaisen pankin osalta.
- 25 Siltä osin kuin on lopuksi kyse Belgian kuningaskunnan väitteestä siitä, että kyseinen lainsäädäntö kuuluu SEUT 64 artiklan 1 kohdassa määrätyn poikkeuksen alaan sen takia, että säästötilien verovapautuksia koskeva Belgian järjestelmä oli olemassa jo 31.12.1993, että se on pidetty Belgian oikeusjärjestyksessä voimassa keskeytyksettä ja ettei sitä kyseisen ajankohdan jälkeen ole muutettu olennaisesti, komissio huomauttaa, ettei se ole asettanut riidanalaista lainsäädäntöä kyseenalaiseksi sellaisten pankkien osalta, jotka ovat sijoittautuneet kolmansiin maihin, ellei kyse ole pankeista, jotka ovat sijoittautuneet johonkin Euroopan vapaakauppa-alueeseen (EFTA) kuuluvista Euroopan talousalueen maista mutta joihin sovelletaan ETA-sopimuksen 40 artiklaa.
- 26 Belgian kuningaskunta tukeutuu asiassa C-101/05, A, 18.12.2007 annetun tuomion (Kok., s. I-11531, 48 ja 49 kohta) opetuksiin ja korostaa, että SEUT 64 artiklan 1 kohdan sovellettavuus mahdollistaa sen, että 31.12.1993 voimassa olleet pääomien liikkuvuuteen kohdistuvat rajoitukset pidetään voimassa

kolmansiin maihin nähden. Belgian kuningaskunta toteaa, että säästötilien verovapautuksia koskeva Belgian järjestelmä, joka oli kyseisenä ajankohtana jo olemassa, on sen jälkeen pidetty Belgian oikeusjärjestyksessä voimassa keskeytyksettä ja ettei sitä kyseisen ajankohdan jälkeen ole muutettu olennaisesti.

- 27 Pääomien vapaan liikkuvuuden osalta Belgian kuningaskunta vetoaa SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohtaan ja kiistää sen, että säästötileille sijoittavat belgialaiset verovelvolliset olisivat kyseisen verovapautuksen näkökulmasta samassa tilanteessa siltä osin kuin on kyse paikasta, johon heidän pääomansa on sijoitettu, riippumatta siitä, onko heidän tilinsä Belgiassa vai ei.
- 28 Belgian kuningaskunta täsmentää tältä osin, että sellaisten henkilöiden tapauksessa, joilla on säästötili Belgiassa, kansallinen verovapautus myönnetään lähteellä ja siten siis belgialaisten rahoituslaitosten tasolla. Verotusvuoden 2010 osalta säästötililtä saatujen tulojen ensimmäisestä erästä, joka vastasi 1 730 euron määrää, ei näin ollen tehty irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävää pidätystä. Tätä ensimmäistä erää ei nimittäin pidetty pääomatulona tai irtaimen omaisuuden perusteella saatavana tulona ja sitä ei näin ollen pitänyt sisällyttää vuosittaiseen veroilmoitukseen. Kyseisen määrän ylittävistä osista säästötililtä saatuja tuloja mainittu pidätys sitä vastoin tehtiin, mutta tätäkään osaa ei pitänyt mainita veroilmoituksessa. Kyse on tältä osin Belgian kuningaskunnan mukaan näin ollen niin kutsutusta irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävästä vapauttavasta pidätyksestä. Belgian kuningaskunta toteaa näin ollen, ettei kansallisilla veroviranomaisilla näin ollen lähtökohtaisesti ole tietoa Belgiassa olevien säästötilien olemassaolosta siltä osin kuin on kyse Belgiassa asuvista luonnollisista henkilöistä.
- 29 Siltä osin kuin on sitä vastoin kyse verovelvollisista, joilla on säästötili toisessa jäsenvaltiossa, Belgian kuningaskunta täsmentää, että verovelvollisen on ilmoitettava kyseisiltä tileiltä saamansa tulot ja että niiden osalta sovelletaan nykyään myös direktiiviin 2003/48 perustuvaa tietojenvaihtoa. Silloin, kun kyseisillä verovelvollisilla on samaan aikaan säästötili Belgiassa ja kun he ovat vuosittaisessa veroilmoituksessaan vaatineet oikeutta soveltaa kyseistä 1 730 euron osalta sovellettavaa verovapautusta ulkomaisilta säästötileiltä saamiensa tulojen suhteen, Belgian viranomaiset eivät mainitun jäsenvaltion mukaan voi mitenkään tarkistaa, ovatko kyseiset verovelvolliset mahdollisesti saaneet epäoikeutetusti hyväkseen kaksinkertaisen verovapautuksen, eli kerran Belgiassa olevilta säästötileiltä saamistaan tuloista irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävää vapauttavaa pidätystä koskevan järjestelmän mukaisesti ja siten nimettömänä ja toisen kerran toisessa jäsenvaltiossa olevalta säästötililtä saamistaan tuloista luonnollisten henkilöiden verotuksen vahvistamisen hetkellä.
- 30 Belgian kuningaskunta väittää myös, että siinä tapauksessa, että se päättäisi oikaista väitetyn rajoituksen poistamalla kyseisen verovapautuksen Belgiassa olevilta säästötileiltä saatujen tulojen osalta, kyseisiä tuloja kohdeltaisiin epäedullisemmin kuin ulkomailla maksettuja säästötileiltä saatavia tuloja. Tällaisessa tapauksessa ensiksi mainitun ryhmän osalta Belgian rahalaitokset kantaisivat veron lähteellä tulon saamisen hetkellä soveltamalla irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävää vapauttavaa pidätystä, kun taas jälkimmäisen ryhmän osalta belgialainen vero kannettaisiin sellaisen veroilmoituksen perusteella, joka jätetään tulojen saamista seuraavana vuotena, keskimäärin kahden vuoden kuluttua tulon saamisesta laadittavan verotuspäätöksen muodossa. Näin ollen belgialaiset verovelvolliset, jotka saavat tuloja ulkomaiselta säästötililtä, saisivat Belgian kuningaskunnan mukaan likviditeettiedun sellaisiin belgialaisiin verovelvollisiin nähden, joilla on säästötili Belgiassa. Belgian hallitus katsoo näin ollen, ettei järjestelmää, joka on otettu käyttöön sen estämiseksi, ettei säästötileiltä saatavia tuloja vapauteta verosta kahteen kertaan, voida pitää mielivaltaisen syrjinnän keinona tai pääomien vapaaseen liikkuvuuteen kohdistuvana peiteltyä rajoituksena ja ettei ole olemassa voimassa olevaa järjestelmää oikeasuhteisempaa järjestelmää sen tavoitteen saavuttamiseksi, joka koskee kaksinkertaiseen verovapautukseen perustuvien väärinkäytösten estämistä.
- 31 Palvelujen tarjoamisen vapaudesta Belgian kuningaskunta väittää ensiksi, että sen tarkistaminen, että kyseisessä lainsäädännössä säädettyjä edellytyksiä noudatetaan – riippumatta siitä, mitä vaatimuksia Belgian veroviranomaiset asettavat ulkomaisille luottolaitoksille –, edellyttää pyynnöstä tapahtuvaa ja tehokasta pankkitietojen vaihtoa. Belgian kuningaskunta toteaa, että vaikka kyseinen tietojenvaihto on

viime vuosina huomattavasti parantunut, jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla 19.12.1977 annettu neuvoston direktiivi 77/799/ETY (EYVL L 336, s. 15) ja erityisesti sen 8 artikla eivät kuitenkaan ole tähän tarkoitukseen sopiva väline. Ongelma ei kuitenkaan Belgian kuningaskunnan mukaan johdu pelkästään siitä, ettei muista jäsenvaltioista mahdollisesti saada tietoja, vaan myös siitä, että on mahdotonta vertailla keskenään belgialaisia säästötilejä ja ulkomaisia säästötilejä koskevia tietoja ja siten välttää aiheeton kaksinkertainen verovapautus.

- 32 Belgian kuningaskunta viittaa seuraavaksi yhdistetyissä asioissa C-155/08 ja C-157/08, X ja Passenheim-van Schoot, 11.6.2009 annettuun tuomioon (Kok., s. I-5093) ja katsoo, että riidanalainen toimenpide voidaan oikeuttaa tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus.
- 33 Kyseinen jäsenvaltio väittää tästä, että koska ainoastaan belgialaiset rahalaitokset ovat velvollisia tekemään irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävän pidätyksen, verovelvollisen ei voida katsoa olevan vastuussa petoksista tältä osin. Siinä tapauksessa, että jotakin belgialaiseen rahalaitokseen liittyvää verovapautuksen edellytystä ei olisi noudatettu, kyseinen laitos olisi velvollinen suorittamaan Belgian julkisiin varoihin kyseisen pidätyksen sen määrän, joka on jäänyt pidättämättä lähteellä. Koska belgialaisen rahalaitoksen ei ole mainittava korkojen saajan henkilöllisyyttä irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävää pidätystä koskevassa ilmoituksessa, Belgian veroviranomaiset eivät voi pakottaa kyseistä laitosta ilmoittamaan niille kyseisen korkojen saajan henkilöllisyyttä. Asianomainen belgialainen rahalaitos ei myöskään voisi kääntyä asiakkaansa puoleen periäkseen tältä kyseisen pidätyksen, koska sen tekeminen seuraa sellaisista lakisääteisistä velvoitteista, jotka kuuluvat yksinomaan belgialaisille rahalaitoksille. Siinä tapauksessa, että verovapautus ulotettaisiin ulkomaisten säästötilien perusteella saatuihin korkoihin, verovelvollista itseään verotettaisiin eikä hän voisi kääntyä sen ulkomaisen rahalaitoksen puoleen, joka ei olisi noudattanut jotakin verovapautuksen edellytyksistä. Belgian kuningaskunta toteaa, että koska ulkomaisella rahalaitoksella ei nimittäin ole minkäänlaisia verotukseen liittyviä velvollisuuksia Belgian veroviranomaisiin nähden, olisi varsin epätodennäköistä, että kyseinen laitos myöntäisi asiakkaalleen jonkinlaiset takeet siitä, että Belgian verovapautusta tosiasiallisesti sovellettaisiin, joten on hyväksyttävä, että verovelvollinen jäisi vaille mahdollisuutta nostaa siviilikanne ulkomaista rahalaitosta vastaan.
- 34 Belgian hallitus toteaa näin ollen, että verolainsäädännön, joka voidaan oikeuttaa tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus, voidaan katsoa merkitsevän oikeasuhteista puuttumista pääomien vapaaseen liikkuvuuteen, vaikka kyseinen lainsäädäntö ei kohdistukaan täysin keinotekoisiiin järjestelyihin.
- 35 Belgian kuningaskunta katsoo lopuksi, ettei kyseinen Belgian verolainsäädäntö missään tapauksessa mene pidemmälle kuin on tarpeen sen tavoitteen – eli sen välttämisen, ettei kyseistä verovapautusta myönnetä aiheettomasti – saavuttamiseksi.
- 36 Komissio korostaa vastauskirjelmässään pääomien vapaan liikkuvuuden osalta, ettei se ole asettanut kyseenalaiseksi Belgian lainsäädäntöä siltä osin kuin se koskee ETA-sopimukseen nähden kolmansiiin maihin sijoittautuneita rahalaitoksia, joten Belgian kuningaskunnan esittämät huomautukset SEUT 64 artiklan 1 kohdassa määrätystä lausekkeesta ovat tehottomia, eikä vapauttavaa pidätystä koskevaa Belgian järjestelmää, jota sovelletaan verosta vapautetun määrän ylittäviin pääomatuloihin.
- 37 Komissio väittää lisäksi, että Belgian kuningaskunnan argumentit, jotka koskevat kaksinkertaisen verovapautuksen vaaraa, eivät ole relevantteja, kun otetaan huomioon, että kyseinen vaara on vielä vakavampia seurauksia sisältävänä olemassa myös täysin maan sisäisessä tilanteessa, jossa on – kun otetaan huomioon tallettajien henkilöllisyyden pysyminen salassa – mahdollista jakaa säästöt kahden tai useamman pankin välille ja saada siten hyväkseen kaksin- tai moninkertainen korkojen vapauttaminen verosta. Komissio toteaa näin ollen, ettei Belgian kuningaskunta voi oikeuttaa rajatylittävää syrjintää tilanteessa, jossa se itse pidättäytyy torjumasta samaa petoksiin liittyvää vaaraa kansallisella tasolla.

38 Palvelujen tarjoamisen vapauden ja sellaisen oikeuttamisperusteen osalta, joka liittyy tarpeeseen taata verovalvonnan tehokkuus, komissio kiistää yhtäältä sen, että viittaus edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa X ja Passenheim-van Schoot annettuun tuomioon olisi nyt käsiteltävässä asiassa relevantti. Komissio katsoo toisaalta, että direktiivi 77/799 on riittävä väline sen tarkistamiseksi, että ulkomaiset pankit noudattavat niitä edellytyksiä, joita Belgian lainsäädännössä on asetettu kyseisen verovapautuksen myöntämiselle. Komissio pitäytyy näin ollen täysimääräisesti kannekirjelmässään esittämässään vaatimuksissa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Palvelujen tarjoamisen vapaus

39 Komissio väittää kyseisen kanneperusteen osalta ensinnäkin, ettei Belgian kuningaskunta ole noudattanut SEUT 56 artiklan mukaisia velvoitteitaan.

40 Aluksi on muistutettava siitä, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan, mutta jäsenvaltioiden on tätä toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta (ks. asia C-48/11, A, tuomio 19.7.2012, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 On myös korostettava, että pankkipalvelut muodostavat SEUT 57 artiklassa tarkoitetun palvelun ja että SEUT 56 artiklassa kielletään kaikki sellaiset kansalliset säännökset, joilla ilman objektiivista perustetta rajoitetaan palvelujen tarjoajan mahdollisuutta käyttää tehokkaasti tätä vapautta (ks. vastaavasti asia C-150/04, komissio v. Tanska, tuomio 30.1.2007, Kok., s. I-1163, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Yhtenäismarkkinoiden näkökulmasta ja niiden tavoitteiden toteutumisen mahdollistamiseksi SEUT 56 artiklassa kielletään kaikkien sellaisten kansallisten säännösten soveltaminen, joiden vuoksi palvelujen tarjoaminen jäsenvaltioiden välillä on vaikeampaa kuin niiden tarjoaminen pelkästään jäsenvaltion sisällä (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 38 kohta).

43 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että SEUT 56 artiklassa kielletään muun muassa kansallinen lainsäädäntö, joka on omiaan estämään palvelujen tarjoajan, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon ja tarjoaa siellä laillisesti vastaavia palveluja, toiminnan tai haittaamaan sitä enemmän (ks. asia C-522/04, komissio v. Belgia, tuomio 5.7.2007, Kok., s. I-5701, 38 kohta).

44 On huomautettava, että nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevalla lainsäädännöllä luodaan säästötileiltä saatavien korkojen osalta erilaiset verojärjestelmät sen mukaan, ovatko kyseisten korkojen maksajina Belgiaan sijoittautuneet pankit vai muualle sijoittautuneet pankit. Tällainen erilainen kohtelu voidaan Belgian hallituksen mukaan selittää muun muassa sillä, että molempiin tilanteisiin on mahdotonta soveltaa samaa järjestelmää, jos halutaan välttää kaksinkertainen verovapautus silloin, kun verovelvollisella on säästötili sekä Belgiassa että muussa jäsenvaltiossa.

45 Näin ollen on tarkistettava se, luodaanko tällaisella lainsäädännöllä palvelujen tarjoamisen vapautteen kohdistuvia rajoituksia, ja tarvittaessa se, ovatko tällaiset rajoitukset oikeutettavissa niillä syillä, joihin Belgian hallitus on vedonnut.

46 Tältä osin on todettava, ettei Belgian hallitus vastineessaan kiistä sitä, että mainittua vapautta rajoitetaan.

47 Seuraavaksi on todettava, että riidanalainen belgialainen lainsäädäntö vaikuttaa yhtäältä siten, että Belgiassa asuvien henkilöiden kannalta on vähemmän houkuttelevaa turvautua muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden pankkien palveluihin ja avata tai pitää säästötilejä pankeissa, jotka eivät ole

sijoittautuneet Belgiaan, koska viimeksi mainittujen pankkien maksamiin korkoihin ei todennäköisesti sovelleta kyseistä verovapautusta sen takia, etteivät kyseiset pankit ole sijoittautuneet Belgian alueelle. Toisaalta mainittu lainsäädäntö tekee sellaisen säästötilin haltijan, jonka tili on Belgian alueelle sijoittautuneessa pankissa – ja johon näin ollen sovelletaan kyseistä vapautusta –, kannalta vähemmän houkuttelevaksi tilinsä siirtämisen toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneeseen pankkiin.

- 48 Näin ollen on todettava, että kyseinen lainsäädäntö muodostaa palvelujen tarjoamisen vapauteen kohdistuvan rajoituksen, joka lähtökohtaisesti on kielletty SEUT 56 artiklan ensimmäisessä kohdassa.
- 49 Hyvin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kansalliset toimenpiteet, jotka voivat haitata perussopimuksessa taattujen perusvapauksien käyttämistä tai tehdä näiden vapauksien käyttämisestä vähemmän houkuttelevaa, voidaan silti hyväksyä edellyttäen, että niillä on yleisen edun mukainen tavoite, että niillä voidaan taata tämän tavoitteen toteutuminen ja että niillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (ks. mm. asia C-269/09, komissio v. Espanja, tuomio 12.7.2012, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 50 Näin ollen on tutkittava, onko todettu rajoitus oikeutettavissa ainoalla yleisen edun mukaisella tavoitteella, johon Belgian kuningaskunta on nimenomaisesti vedonnut, eli tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus.
- 51 Kyseisestä oikeuttamisperusteesta on alustavasti todettava, että oikeuskäytännössä on jo todettu, että tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus voidaan oikeuttaa perusvapauksiin kohdistuva rajoitus (ks. vastaavasti mm. em. yhdistetyt asiat X ja Passenheim-van Schoot, tuomion 45 kohta).
- 52 Siltä osin kuin on kyse mahdollisuudesta turvautua sellaista keskinäistä avunantoa koskeviin unionin keinoihin, joka taataan muun muassa direktiivillä 77/799, on todettava, että jäsenvaltioiden viranomaisten välisen keskinäisen avunannon mekanismit riittävät siihen, että jäsenvaltio voi valvoa verovelvollisten antamien sellaisten ilmoitusten totuudenmukaisuutta, jotka liittyvät näiden muissa jäsenvaltioissa saamiin tuloihin (ks. vastaavasti asia C-371/10, National Grid Indus, tuomio 29.11.2011, Kok., s. I-12273, 78 kohta ja em. asia komissio v. Espanja, tuomion 68 kohta).
- 53 On kuitenkin mahdollista, ettei edellä mainittu yhteistyökeino aina toimi tyydyttävällä tavalla ja ongelmitta käytännössä. Jäsenvaltiot eivät voi kuitenkaan vedota mahdollisiin vaikeuksiin tarvittavien tietojen hankinnassa tai puutteisiin veroviranomaistensa välisessä yhteistyössä perustellakseen perussopimuksessa taattujen perusvapauksien rajoittamista (ks. vastaavasti asia C-334/02, komissio v. Ranska, tuomio 4.3.2004, Kok., s. I-2229, 33 kohta ja em. asia komissio v. Espanja, tuomion 72 kohta).
- 54 Mikään ei nimittäin estäisi kyseessä olevia veroviranomaisia vaatimasta verovelvolliselta sellaista näyttöä, jonka kyseiset viranomaiset katsovat tarpeelliseksi kyseessä olevien verojen asianmukaiseksi määräämiseksi, ja tarvittaessa epäämystä vaadittua verovapautusta, jos tätä näyttöä ei esitetä (ks. mm. asia C-451/05, ELISA, tuomio 11.10.2007, Kok., s. I-8251, 95 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 55 Belgian hallitus väittää tässä yhteydessä, että yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa X ja Passenheim-van Schoot antamassaan tuomiossa hyväksynyt oikeuttamisperusteen, joka liittyy mainitun yhteistyökeinon riittämättömään tehokkuuteen.
- 56 Tästä on riittävää todeta, että yhteisöjen tuomioistuin on mainitussa tuomiossa katsonut, että pidennetyn jälkiverotusajan soveltaminen tilanteessa, jossa käsillä oli epäily ulkomailla olevien veronalaisten varojen salaamisesta, oli oikeutettua tavoitteella varmistaa verovalvonnan tehokkuus ja torjua veropetoksia.
- 57 Nyt käsiteltävässä asiassa on kyse verovelvollisten ilmoittamista tuloista, joten Belgian veroviranomaisilla ei pitäisi olla vaikeuksia saada tarvittavia tietoja kyseisistä muusta jäsenvaltiosta peräisin olevista tuloista.

- 58 Kuten Belgian kuningaskunta vastineessaan toteaa, ulkomaisilta säästötileiltä saatavat tulot, jotka verovelvollisen on ilmoitettava, kuuluvat lisäksi direktiivin 2003/48 mukaisen tietojenvaihdon piiriin.
- 59 Belgian veroviranomaisilla on näin ollen käytössään lakisäätöinen keino, jonka tehokkuutta ei ole asetettu kyseenalaiseksi ja jonka avulla voidaan saada tietoja ulkomaisten irtaimen omaisuuden perusteella saatavien tulojen olemassaolosta, joten ne voivat näin ollen verottaa niitä.
- 60 Edellä esitetystä seuraa, ettei oikeuttamisperustetta, joka liittyy unionin tason yhteistyökeinojen riittämättömyyteen, voida hyväksyä.
- 61 Siltä osin kuin on kyse kaksinkertaisen verovapautuksen vaarasta ja näin ollen implisiittisesti kyseisen lainsäädännön oikeuttamisesta tavoitteilla, jotka koskevat veropetosten ja veronkierron torjuntaa, on muistettava, että ne ovat unionin tuomioistuimen hyväksymiä oikeutettuja tavoitteita (ks. vastaavasti mm. asia C-20/09, komissio v. Portugal, tuomio 7.4.2011, Kok., s. I-2637, 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 62 Tältä osin on todettava, kuten komissio on perustellusti huomauttanut, että mainittu vaara on olemassa myös siinä tapauksessa, että verovelvollisella on kaksi tai useampia säästötilejä Belgiaan sijoittautuneessa pankissa, eli täysin sisäisessä tilanteessa. Koska verovelvollisten henkilöllisyys pysyy salassa heidän belgialaiselta säästötililtä saamiensa tulojen suhteen, riittäisi, että verovelvollinen jakaa säästönsä useaan eri pankkiin, jotta hän voisi nauttia riidanalaisesta verovapautuksesta useaan kertaan. Tästä seuraa, että petoksen tai väärinkäytöksen vaara, johon Belgian hallitus on vedonnut, liittyy erottamattomasti kansalliseen verovapautusjärjestelmään eikä ole sidoksissa rajatylittävän elementin olemassaoloon.
- 63 Lisäksi on todettava, että vaikka oletettaisiin, että kyseinen kansallinen lainsäädäntö olisi omiaan takaamaan verovalvonnan tehokkuuden varmistamista ja erityisesti veronkierron ja veropetosten torjuntaa koskevan tavoitteen toteuttamisen, kyseinen lainsäädäntö ylittää sen, mikä on tarpeellista sillä tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi.
- 64 Hyvin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä nimittäin seuraa, että veropetosten ja veronkierron torjuntaa koskeva oikeuttamisperuste voidaan hyväksyä vain, jos tarkoituksena on estää sellaisia täysin keinotekoisia järjestelyjä, joilla pyritään kiertämään verolainsäädäntöä, eikä yleinen petoksen oletama ole sallittu. Yleinen veron kiertämisen tai veropetoksen oletama ei siis voi riittää perusteluksi verotoimenpiteelle, joka haittaa perussopimuksen tavoitteiden toteutumista (ks. vastaavasti asia C-72/09, Établissements Rimbaud, tuomio 28.10.2010, Kok., s. I-10659, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Nyt käsiteltävän asian osalta on kuitenkin todettava, ettei riidanalaisella kansallisella lainsäädännöllä estetä ainoastaan veronkiertoa ja veropetoksia, vaan myös palvelujen tarjoamisen vapauden oikeutettu käyttäminen siinäkin tapauksessa, että verovelvolliset näyttävät toteen, ettei heillä ole petokseen liittyvää tavoitetta.
- 65 Tästä seuraa, että Belgian hallitus olisi voinut toteuttaa vähemmän rajoittavia toimenpiteitä veropetosten torjumista koskevan tavoitteen saavuttamiseksi.
- 66 Tässä tilanteessa ei voida hyväksyä kyseisen lainsäädännön oikeuttamista tarpeella estää veronkierto ja veropetokset taatessa verovalvonnan tehokkuus.
- 67 Oikeuttamisperusteesta, joka liittyy siihen, että kun on kyse säästötileistä, jotka ovat Belgian ulkopuolelle sijoittautuneissa pankeissa, ja kun verovelvollinen on virheellisesti saanut hyväkseen verovapautuksen, hänen asianaan on maksaa kyseinen pidätys ilman, että hänellä olisi mitään mahdollisuutta nostaa siviilikannetta ulkomaista pankkia vastaan, on lopuksi riittävää todeta, ettei Belgian hallitus ole osoittanut, miten sen huolilla, jotka liittyvät siviilioikeudellisten vastuiden

oikeudenmukaiseen jakautumiseen verovelvollisten ja asianomaisten pankkien välillä, voitaisiin oikeuttaa nyt käsiteltävänä olevan kaltaisen toimenpiteen soveltaminen tarkoituksena saavuttaa tavoite, joka koskee verovalvonnan tehokkuuden varmistamista.

- 68 Mainittua riidanalaisen lainsäädännön oikeuttamisperustetta ei näin ollen voida hyväksyä.
- 69 Tästä seuraa, että palvelujen tarjoamisen vapautteen kohdistuvaa rajoitusta, joka seuraa siitä, että sovelletaan riidanalaisista kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan verovapautus voidaan myöntää yksinomaan Belgiaan sijoittautuneiden pankkien maksamille koroille mutta ei toisiin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden pankkien maksamille koroille, ei voida oikeuttaa tavoitteilla, joihin Belgian kuningaskunta on vedonnut, eikä kyseinen rajoitus myöskään täytä oikeasuhteisuutta koskevaa vaatimusta.
- 70 Komissio väittää toiseksi, että riidanalaisen belgialaisen lainsäädännön olemassaolon takia Belgian kuningaskunta on jättänyt noudattamatta myös palvelujen tarjoamisen vapautta koskevan ETA-sopimuksen 36 artiklan mukaisia velvoitteitaan.
- 71 Tästä on todettava, että mainittu ETA-sopimuksen määräys vastaa SEUT 56 artiklan määräystä, joten mainittua artiklaa koskevat näkökohdat, jotka on esitetty tämän tuomion 40–69 kohdassa, soveltuvat lähtökohtaisesti myös ETA-sopimuksen vastaavaan määräykseen.
- 72 Belgian hallitus vetoaa kuitenkin tiettyyn oikeuttamisperusteeseen ainoastaan siltä osin kuin on kyse SEUT 56 artiklasta. Tästä seuraa, että koska Belgian hallitus ei ole vedonnut mihinkään erityiseen oikeuttamisperusteeseen ETA-sopimuksen 36 artiklan osalta, on katsottava, että myös ETA-sopimuksen 36 artikla on esteenä riidanalaiselle kansalliselle lainsäädännölle.

Pääomien vapaa liikkuvuus

- 73 Komissio vaatii lisäksi unionin tuomioistuinta toteamaan, ettei Belgian kuningaskunta ole noudattanut SEUT 63 artiklasta ja ETA-sopimuksen 40 artiklasta johtuvia velvoitteitaan.
- 74 Koska palvelujen tarjoamisen vapautta koskevat perussopimuksen ja ETA-sopimuksen määräykset ovat esteenä riidanalaiselle lainsäädännölle, ei mainittua lainsäädäntöä ole tarpeen tutkia erikseen pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien SEUT 63 artiklan ja ETA-sopimuksen 40 artiklan kannalta (ks. analogisesti em. asia komissio v. Belgia, tuomion 79 kohta).
- 75 Näin ollen on todettava, ettei Belgian kuningaskunta ole noudattanut SEUT 56 artiklan ja ETA-sopimuksen 36 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa järjestelmän, jolla verotetaan syrjivästi ulkomailla asuvien pankkien maksamia korkoja yksinomaan Belgiassa asuvien pankkien maksamiin korkoihin sovellettavan verovapautuksen takia.

Oikeudenkäyntikulut

- 76 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Belgian kuningaskunta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut SEUT 56 artiklan ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen 36 artiklan mukaisia veloitteitaan, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa järjestelmän, jolla verotetaan syrjivästi ulkomailla asuvien pankkien maksamia korkoja yksinomaan Belgiassa asuvien pankkien maksamiin korkoihin sovellettavan verovapautuksen takia.**
- 2) **Belgian kuningaskunta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset